

до истината, инак ще се заблуди и ще заблуди и други около себе си.

Нека видим сега какво ни казва Божието откровение и как ни учи то по речените въпроси.

Първата и вечна мисъл на Бога за сътворението на светът, е била човекът. Бог като абсолютен и самодоволен Дух не е имал и няма нужда от вещественния свет — небо, земя, слънце, звезди, планини, морета, реки, риби, птици, животни, цветя, разни други растения и пр. и като ги е създал, то е не за Своя потреба, а за човека.

По силата на предвечната Си любов и Св. Си воля, Той пожелал да сътвори човекът по свой образ и подобие, за да го направи участник на Своего вечно блаженство. Всичките други твари Бог предварително създал, за да бждат те, както и са, условия за земния живот на човека. И след като приготвил тия условия, най-подир сътворил и човека — човекът е най-последно явление в света.

И тъй Бог ни открива, че създал света за човека, а човекът за Себе Си. И го сътворил в едно единство, състояще от тело и душа. Телото му направил от пръст, а душата му вдъхнал — душа жива и безсмъртна.

От целото Св. писание става явно, че душата — това е вътрешния човек, който мисли, разсъждава, говори, радва се, скърби, моли се, пее, смее се, плаче, вярва, отрицава, завижда, гордее се, носи вечни идеи — въобще който твори и има история.

Материята е мъртва и няма в себе си никаква животворна сила.

Бог е Вечния Дух, Който всичко е сътворил и всичко твори, Който е тласнал в движение и всякога движи всичко сътворено, Който е дал и дава живот на всяка органическа твар, Който е вложил в човекът — в душата му — частица от Своя Творчески Дух, та това от всички земни твари само той — човекът — може да твори, да се развива (духовно разбира се), да напредва и осъществява, а следователно и само той има култура и история.

Телото е орган на душата, чрез който тя се проявява като личност и личност разумна в тукашния земен живот и с който е в възможност и състояние да споделя и чувствава в плътта, или вечно блаженство, или вечно мъчение, според както те заедно са живели и действували тук на земята по отношение към Бога и към ближния си.

И тъй телото е външния човек, а душата вътрешния, духовния човек. Телото без душата е мъртво и в нищо не може да се прояви, също и душата, макар сама по себе си да е жива и мисляща, без телото, без другаря си — орган, не-